

Monica Ilaș

Zăpezi abstracte

*Editura MARINEASA
2000*

Coperta - Dana Marineasa

© Monica Ilaş & Editura MARINEASA

Consilier editorial - Viorel Marineasa
Tehnoredactare - Attila Hizo
Imprimat la TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureş 34 - Timișoara
Tel. 094/20.58.18; 056/18.32.57

E-mail: sunca44@hotmail.com

“...Zvârlire de obiecte prin aer către Nord,
de brațe inutile, de avioane rupte
în crivățul pe care îl încord
ca pe un arc menit să lupte.
Înspre zăpadă totul!...”

NICHITA STĂNESCU

fiord

Vestita mare ne așteaptă
pe-ntinsul rece și abstract;
Cuvintele ne spun în șoaptă,
(se știe numărul exact!)

Scânteia albă va apune.
Zăpezile azi sunt fierbinți!
Din trei vocale, una spune
că ne vor vinde pe arginți.

Într-o secundă, gândul bate
și sună-albastru albul nord.
Tu vei pă-trunde în cetate,
eu voi rămâne în fiord.

Și din pianul vechi, sonate
vor izbucni în vechi acord!

singură

În gând mai viscolește încă
ninsori albastre și fierbinți,
deci, niciodată alba stîncă
nu m-a vîndut pe trei arginți!

Și niciodată, din iubire
n-am coborât iar pe pămînt...!

Îmi caut singura ieșire
spre bezna albă, prin cuvânt!

undeva

Undeva spre țărml verde
a sfârșit învins un val...
Undeva pasărea pierde
jocul șansei inegal...

Undeva un veșnic soare
arde piatra de hotar,
dimineața când răsare
o-ntâmplare într-un zar!

Undeva steaua polară
luminează un sfârșit;
undeva acum e vară,
solul alb s-a rătăcit...

Undeva e veșnic bine
și e ceaiul aromat,
undeva ritmuri regine
cad albastru în păcat!

contur

Când fluturii sunt doar contur
și curg spre filele veline
se spune că prin gerul pur
vin magi de seară să se-nchine...

Când fluturii sunt la apus
și trecem - doi - prin ceața fină,
tu mă întrebi dacă ți-am spus
taina rămasă pentru cină...

...și dacă-n gerul cel mai pur
vor prinde fluturii contur.

duceam

Duceam corabia de gânduri în derivă
și semne de-ntrebare în aval;
purtam durerea lor captivă
înspre tăcerea tristului oval...

Treceau prin gerul absolut convoaie
de albe foșnete și-n trupul meu
îngenunchea solemnă sfânta ploaie
și zborul îmi era atât de greu...!

...Eram dintr-o greșeală în convoaie...!

cumpăna

Câștigă cumpăna și pierde
 secundele-n ecou rășfrânte,
pădurile cu suflet verde
 și fluturii cu aripi frânte...

Mă pierde cumpăna când suie...
 ...Apoi câștigă un război!
Sunt întâmplarea care nu e
 decât blestemul albei foi...

Mă schimbă cumpăna-n statuie
mă viscolește printre voi!

abstract

Ard albastrele păduri!
Vine nordul dinspre nord.
Mugurii sunt picături,
gândurile - un fiord...

Vine nordul, arde frig!
Într-un curcubeu abstract
Bate gândul și te strig;
sunt ecoul tău exact...!

Arde nordul - vine frig
sună-albastru când te strig!

pusti

Și-a început pustiul verde
eram acolo eu, erai și tu,
era și clipa care pierde
abstractul da și polul nu...

Și se vedea ca niciodată
nisipul gri, secunda ta,
eu eram blânda vinovată
tăcerea care se-auzea...

Tu - o silabă-nsângerată
de gândul stins din vina mea!

adagio

Ne scade greu și ne adună
 secunda tristă-n care-am fost.
Nici vestea rea nici vestea bună
 nu ne cunoaște pe de rost...

Între sosire și plecare
 ne e cuvântul adăpost...
Nici un răspuns nici o-ntrebare
 nu ne cunoaște pe de rost...!

Secunda albă e-o-ntâmplare
în care suntem fiindcă-am fost!

rondel

Și steaua care stă acum la pândă
 în ziua ta cu trupul stins,
când trece pasărea flămândă
 peste fântâni cu ochiul nins...

Și ploaia albastră și plăpândă
 și cel mai alb cuvânt învins
de steaua care stă acum la pândă
 în zarea mea pe cer aprins...

Pe trei arginți o să ne vândă
 și-o să ne piardă dinadins,
secunda albă și plăpândă
 și ceasul verde neînvinc
de steaua care stă acum la pândă!

cuvânt

O pasăre de pradă. Cerul.
Doar eu și tu într-un cuvânt.
Adâncul meu. Silaba. Gerul
și foșnetul prin care sunt!

Petala galbenă. Furtuna.
O joacă-n albul rătăcit.
Adâncul tău. La noapte luna
(O sorb din palmă). Liniștit

Răsună bezna, rupe struna:
Sfârșitul albului sfârșit!

cădere

Când voi afla de unde să te chem
va fi tăcere-n lume și-n tăcere
vei răsuna de umbre și mă tem
că nu vei mai fi marea mea durere

Și sunetul va fi un curcubeu,
va lumina-ntâmplarea peste lume,
vei arde viu în locul meu,
îți voi cunoaște gerul după nume.

Când voi afla de unde să te chem
va fi tăcere-n lume și-n tăcere!
Voi căuta un semn să-l înviem
din ultima secundă în cădere...!

rouă pustie

S-audă roua și să tacă
 în stropii mari la răsărit...
Flămânda mare cum își joacă
 albastru valul pustiit...!

S-audă marea și să-mi facă
 un rug în gerul viscolit
și-ntr-o silabă să mai treacă
cu tine, ceasul nevenit...!

Un țipăt. O săgeată și mai târziu - târziu
pleca înspre departe cu florile de mai.
Din cinci în cinci minute se termina
pustiul
și începea cuvântul în urmele de cai.

Un țipăt. O săgeată și mai târziu - târziu
din cinci în cinci minute ne pustia
pustiul.

J.S. Bach

În fuga zeilor. Un clopot...
Și văile căzând încet!
Și cavaleria în tropot
(Sonata lunii o repet...)

Și mâna ta o să-mi răspundă
în versul trist și împăcat:
un strop de rouă, o secundă...
lumina albului păcat.

sunet

Sunetele sunt mătase,
fără umbră și albastră...
Zarul spune șase-șase
când măsoară șansa noastră...

Sunetele sunt o vale,
(focul unui portocal),
numără și pun la cale
în adâncul alb oval,
între versurile tale
să ard ger și să fiu val,

sunt un mugur de mătase
cu miez alb! Deci - șase-șase...!

pădure

Pădurea. Un ochi de lumină...!
Un fir de tăcere - un drum.
Solemnă o veste senină
și crinul albit în parfum

Ne cheamă un țărm de departe
Tu - arzi în ecou, eu - răsun...
Și nordul cu soț te împarte
în versuri și eu le adun...

...Lumina sonoră - departe
în care răsar și apun...!

și

Un dans în ritm oriental...
și pelerini și lungul drum,
și cântecul orizontal...
și podurile sunt de scrum!

Și ritmurile câte două
și versul alb scânteietor
și e deșert și n-o să plouă
și umbrele și nici un nor.

Și zbor și semnul întrebării
Și gândurile sunt de ger
și e departe țărmul mării
și sunt durerea care pier

În dansul legănat al zării!

tu

Tu e°ti adâncul unui gând,
spus în legende bizantine,
aprinzi vocalele când sunt
ecoul semnelor senine...

Apoi a°teppi o mângâiere
întâiul cer un ultim vers,
secunda albă, o durere,
în violetul tot mai °ters!

număr

Bate-n turn un orologiu,
număr una... patru foi!
Frunzele aduc elogi
arborilor albi și goi!

Bate-un orologiu nouă;
dintr-un mugur cade-o stea...
Un inel un lac de rouă,
două umbre - umbra mea!

Bate orologiul zece;
viscolește-n răsărit...!
Iarna vine, iarna trece,
mai aud un zornăit...

Bate orologiul două;
voi afla că m-am născut:
îți sunt rană și sunt rouă
într-un vers neînceput...!

așadar

Deci, am plecat eu și cu tine...
duc yola spre un țărm rotund,
greșelile-mi vorbesc de bine,
iar beznele nu-mi mai răspund!

Deci, în petalele de nufăr
albastru mi le-a oglindit...!
Deci, de tăcere nu mai sufăr;
ești steaua mea la asfințit!

Deci sunt învinsă. E superb!
Și-n miezul versului sunt verb!

a fost odată

Au fost odată sunete cu fard
și altădată niște flori de crin!
Au fost odată peste-un miliard
de frunze-albastre desenate fin...

...Păsări de noapte, amfore cu vin,
clipe suave așteptând la rând...
Am fost odată-n valea unui Rin
și altădată ger am fost și gând...

Am fost odată într-o carte când
erai în toate semnul cel mai blând!

în vechi acord

E un blestem de fluturi triști
acest cuvânt venit din cer...
Și bucuria că exiști
e ger în gând, arzând mister...

Și clopotele care bat
și păsările dinspre nord,
ecoul încă luminat,
pianul alb în vechi acord...

Cuvântul e adâncul trist
și bucuria că exist...!

Beethoven

Și mugurii înseninați de rouă,
Și liniștea aprinsă de furtună,
cuvintele împărtășite nouă
și o secundă care stă să-apună...

Și bezna clară dimprejur învinsă
și stelele în cer arzând tăcere
din sunetul oval suav prelinsă
greșeala, o vocală o durere...

Și mugurii și sfânta adiere
și stelele în cer arzând tăcere...

...Pianul alb, sonata lunii - sfere!

rouă

Când un bob de rouă arde
pe altarul frunzei ești
un pian cu fără coarde;
sunet sferelor cerești!

Și-n a doua jumătate
urcă foșnetul în rod...
Simfonii neterminate
pun între solfegii, pod!

Mă repetă blând sonate
să-mi înalțe eșafod...!

altfel

Scânteia polară. (O noapte)
cu gene prelungi m-aștepta
din ger să-ți sculpteze, în șoapte
albastru învins - frica mea...

Deci. Altfel: scânteia polară,
în spaima săpată târziu
va arde pădurea de ceară
sub cerul sunând vișiniu...

...Și astfel vei fi za lunară;
deci - versul pe care îl scriu!

octavă

Un fir de ger. Un ceas curgând.
Lumina. Aripa. Cobor...
Răsună bezna într-un gând
și păsările albe-n zbor...

#

Un țipăt de argint pe ape
din astre, rozele-au furat
pădurea licărind sub pleoape
din clipe - lacul spulberat...!

Sfântul Don Quijote

Paranteză

Când îți vine o scrisoare de la un
necunoscut,
cu un semn de întrebare desenat
la început,
să-i răspunzi în spaniolă și uitând
tot ce-ai știut,
să-l găsești fără busolă, în deșertul
său ținut...!

Semnul de aramă. Templele luminii.
Întâmplarea verde. Marile erori.
Înspre miazănoapte - turle mute, pinii
Sfântul Don Quijote. Luptele cu mori!

Râul care urcă. Macii de argint.
La răscruce - două râuri rămurite.

Drumul către tine, printr-un labirint.
Nimfele de gheață albe despletite...

Sfântul Don Quijote să te aibă-n pază!
Vântul care bate să te ardă blând!
Don Quijote - sfântul - până la amiază
să te aibă-n pază, să te schimbe-n gând!

poate

Poate că într-o secundă
va fi gerul între noi!
Poate că o să ne-ascundă
o-ntâmplare pe-amândoi...

Poate că o să ajungem
foșnetele dinapoi
Poate că o să străpungem...
cețurile dintre noi...

Poate că dintr-o greșeală
vom ajunge în cuvânt;
eu, în bezna lui ovală
tu, în versul meu răsfrânt!

sonatină

Și grâul copt cu marea-i faimă!
Și păsările de argint
Săgețile arzând o spaimă...
Și zborul alb prin labirint!

Din patru frunze cade una.
Mirajul nopții e în joc!
O ține-n palma dreaptă, luna,
pe-a treia, cea fără noroc!

Luceafărul de zi, la noapte,
va învinge-ntregul univers!
Penumbra norilor, în șoapte
va curge limpede, în vers...

Eu voi cânta o sonatină,
tu vei pleca și vom fi trei
și-n bezna din cuvânt, senină,
voi face rouă și scânteii...!

amiezi

Vin spații - amiezi verticale!
O clipă din turn a căzut.
Răsună cu patimi o vale;
în foșnet senin absolut!

E țărmașul bătut de lumină;
zăpezi peste rănilor-albastre
și-n focul de frig, pe colină
trec săniile împinse de astre!

Beția e beznă aprinsă,
un vad de păcate, un rug...
Beția e vraja învinsă
de versul din care eu fug!

învață lumina

Învață lumina să cânte!
O frunză rănită-a rămas.
Odaia e și mai pustie;
și-ntârzie ultimul ceas...

Aleargă, acuma e timpul!
Vorbește de noi, apoi taci!
Nu plânge. De-acum arde frigul,
cum verdele vara-n copaci...

Tristețea de astăzi e una!
Seninul din mine a-nghetăt.
Nu plânge! Acum e totuna...
Ce sfânt e să cazii în păcat!

secundar

Pornesc amiezi din secundar
spre marea dăruită nouă
Arde silaba frig polar
și din adânc doar beznă plouă!

Plecările pornesc din gând
și pregătesc marea greșeală
Eu sunt un semn egal răsfrânt
într-un ecou de ger - o zală!

Eu sunt greșeală și sunt semn,
sunt lacrima și îngerul de lemn!

tăcere albă

Răsunam albastru pe înalta mare...
mai era durerea desenată fin,
drumul înspre mine, semnul de-ntrebare,
sfera de tăcere albă-a unui crin!

Răsunam albastru și înalta mare
îmi spunea pe nume, mă ruga
când vin
să ard în tăcere și din întâmplare
să rămână-n lume adânc mai
puțin...

...Eu - durerea albastră desenată fin!

senină

Și la urmă, fără urmă
se vor stinge în lumină
fluturii-ntristați de rouă
de mătase și cu fard...
Și spre seară valul veșnic
o să vină, o să vină
cu văzduhul din vocale
și furtuna. Și-am să ard!

Resturile de culoare
și bucățile de cer
se vor pierde printre seme
răsunând din întâmplare...

Și la urmă, fără urmă
va cădea învinsul ger

peste ultima secundă,
 peste trista întrebare...
Tu vei fi albastra undă,
 eu acoul dinspre mare.
Și la urmă, fără urmă
eu în tine am să pier...!

cer sonor

Cerul din silabă pâlپایe sonor...
 Pasărea de seară a uitat de mine!
Bate o secundă timpul viitor;
 foșnetul albastru dinspre mare
 vine...

Tace o furtună. Sună un cuvânt!
 Ne împarte-n semne. Poate-i o
 greșeală
Iarba țipă verde (și e la pământ)
 în tăcerea albă sunt doar o vocală;

cerul ei albastru, zarea verticală!

labirint

Un clopot, un țipăt de argint,
un înger cu gene de lac...
secundele din labirint
ies albe și tac, tac și tac...

#

Valul privește din unde,
albul se sparge sonor,
singură urma răspunde
sol, fa, re, do minor...

noapte

Ard umbrele pe țărm aprinse;
corăbierii au plecat...
nisipurile curg învinse
spre insulele de agat...!

Se naște albă o poveste;
un miez de noapte, un blestem!
Prind păsările iar de veste
și răsunăm și nu suntem...

Se naște albă o poveste;
corăbierii nu mai vin!
Mileniul care-ncepe este
cu o durere mai puțin...!

câmp

Și literele - acestea abstracte
cu brațe lungi și ochi aprinși!
Secundele foarte exacte.
Și moartea lor. Noi - doi învinși!

Și norii albi sculptați (de gheață)
și ploile care nu vin
și turnul care țipă-n piață...
Caietul. Câmpul cel velin
sub care mâine dimineată
vei fi văzduhul meu senin...!

trei

Trei castele de nisip;
mare zare °i aripã...
Zid cu zid se înfiripã
trei castele de nisip.

Castã ramurã de tei,
în castel se înfiripã
pentru zare °i aripã...
Bate orologiul - trei!

trandafirii galbeni

Cad mugurii la margini de religii
când verzile monezi bătute-n ape
duc trandafirii galbeni în vestigii
și-nalta mare arde mai aproape...

E rece focul semnelor desprinse
dintr-un ceaslov uitat pe masă...
Trec vastele pustiuri stinse
prin umbra veche-a unei case...

E straja de mătase violetă
fără legendă dusă într-o cupă
și armoniile de trioletă
răsună înainte să se rupă...!

cristal

Trei chipuri, trei cuvinte rare
le aduce albastru în păcat...
Un țipăt semn de exclamare,
la urmă, versul blestemat!

Trei chipuri - trei cristale clare.
...Înalta mare a judecat!
Cuvintele sunt păsări rare
într-un văzduh nevinovat!

triolet

Adâncul este încă vis...
Albastrul arde violet!
Ecoul va lăsa nescris
solfegiul unui triolet...

Adâncul este în cuvânt
și în secunda viitoare,
adâncul este unde sunt,
eu - o silabă care doare
tu - doar ecoul meu rășfrânt!

solar

Nisipul gri răstoarnă cerul
 în vara cercului solar...
Și Sancho Panza scutierul
 și umbra mea. Și pasul rar!

În pofta inimii să cadă
 în ropotul de taină rupt
cuvintele și lupi de pradă...

...cu morile de vânt mă lupt!

cade lumina

Cade lumina pe gânduri...
Norul cu pleoape de ploaie...
Roșu, pătrunde în stoluri,
valul și semnul îl taie...

#

Pe gânduri lunecă luntrea;
undă în stoluri de semne...
Trece trist gerul, și puntea,
cercul de foc să-l însemne!

trist

Să nu fii tristă, azi sunt trist;
am cu o frunză mai puțin...
Sunt foarte trist fiindcă exist
în chiar aroma mea de crin!

Să fii frumoasă, dacă sunt
de trei petale împărțit,
dacă în gerul din cuvânt
sunt fiul tău dezmoștenit!

(Mi-a spus, azi, crinul meu cel sfânt
alb viscolit. Eu nu mai sunt!)

cina cea de taină

O sonată de lumină...
Valul pe nisipul stins.
Taina. Versul și la cină
sună-arginții un învins.

O sonată. Trei cuvinte
curg de sus în jos arzând
și în gerul lor fierbinte
se încheagă tristul gând:

să îți duci prin lume crucea
de silabe și de vânt
și să nu treci de răscrucea
dinspre mare spre cuvânt!

absolut

Într-un ceas acum e bine;
este zero absolut...!
Într-un ceas ești doar cu mine
și tăcerea a-nceput...

Într-un ceas mă pierd în tine
(cinci pătrare au trecut
dintr-un ceas și, iată, vine
alt mileniu ne-nceput...)

Într-un ceas, o întrebare
a rămas fără răspuns...
Într-un ceas înalta mare
în albastru s-a ascuns.

Într-un ceas, eu și cu tine
ardem gerul absolut;
Într-un ceas tu și cu mine
în silabe ne-am pierdut!

cer albastru

Cerul de-albastru e gol!
Torțe se-aud pe aproape...
Tace sonata în sol,
gândul se-atinge de pleoape

Uită-te dacă mă-ajungi;
clipa-i de-acum pe sfârșite!
Ploaia cu degete lungi
bate-n ferești aburite!

zare

În zarea ta sunt umbră sîdefie,
cuvântul care-a fost învins
într-un pustiu ce-avea să fie
ca-n vechile castele stins...

În versul tău care mă scrie
cu un ecou de ger aprins,
sunt alba vină-adusă þie
fiindcă în mine azi a nins!

lumină

Lumina limpede-și începe
suavul templu - val cu val...!
O mare de albastre stepe
închisă-n strigătul oval...

Și ultimul pătrar se-aprinde;
(de patru dimineți în rouă)
secundele din ceas le vinde
la preț de-un sunet câte două.

Lumina limpede e sânge
albastru-n marea care plânge!

umbre prelungi

Cu plete lungi și păgâne,
coloanele roz de calcar...
O parte din iarbă rămâne
ecoul aprins pe altar!

Și umbre prelungi - deodată
în rozul marin repetat
răsună, cum noi altădată
ardeam într-un nord depărtat!

văzduh

Zbor albastru. Ochi nestins!
Clopotele bat în vale.
Ne primește alt cuprins;
stele, puncte cardinale.

Bezna arde. Cer. Amurg!
Liniile verticale.
Păsările-albastre curg
printre gândurile tale.

Ești văzduhul din vocale!

iarnă

În vers e pustiu și răcoare,
pe mări, arde ger absolut;
se pierd continentele-n zare
cu ultimul sfert de minut...

Sunt prima, deci ultima rană
deschisă. Pe albul altar,
port beznă în loc de coroană...
și sunt doar cuvânt! Și dispar...

Cuprins

fiord	5
singură	6
undeva.....	7
contur	8
duceam.....	9
cumpănă.....	10
abstract.....	11
pustiu	12
adagio.....	13
rondel.....	14
cuvânt.....	15
cădere.....	16
rouă pustie.....	17
și mai târziu.....	18
J.S. Bach	20
sunet.....	21
pădure	22
și.....	23
tu.....	24
număr	25
așadar	26
a fost odată.....	27
în vechi acord.....	28
Beethoven	29
rouă	30
altfel	31
octavă.....	32
Sfântul Don Quijote.....	33

poate.....	35
sonatină.....	36
amiezi.....	37
învață lumina.....	38
vorbește-mi.....	39
secundar.....	40
tăcere albă.....	41
senină.....	42
cer sonor.....	44
labirint.....	45
noapte.....	46
câmp.....	47
trei.....	48
trandafirii galbeni.....	49
cristal.....	50
triolet.....	51
solar.....	52
cade lumina.....	53
trist.....	54
cina cea de taină.....	55
absolut.....	56
cer albastru.....	57
zare.....	58
lumină.....	59
umbre prelungi.....	60
văzduh.....	61
iarnă.....	62